

Paars Armbandje in Groene Weide

Gezellig. Met het naderen van het voorjaar breekt ook het congressenseizoen weer aan. Samen met de zwaluwen trekken IT'ers door het land, op weg naar gelegenheden om met soortgenoten te discussiëren over de trends van het vakgebied. Wie er de congresprogramma's op na slaat, ziet dat er nog altijd vooral voor eigen parochie wordt gepreekt. Systeemontwikkelaars vertellen elkaar over nieuwe, belangwekkende versies van Java en Visual Studio en lanceren aanpakken om nóg sneller software te ontwikkelen. Bijvoorbeeld via het nog immer onbewezen *Model Driven Architecture* of via slim ingerichte ontwikkelstraten.

Op de buitenwereld wordt verder niet zo gelet. Misschien is dat maar goed ook, want daar gebeuren véél te spannende dingen. Rond standaardpakketten bijvoorbeeld. De wilde bewegingen rond Oracle en PeopleSoft illustreren waar de komende jaren de échte klappen in de IT gaan vallen. Samen met het van zelfvertrouwen blakende SAP en het stug aan zijn *Business Solutions* doorbouwende Microsoft, hebben we hier de spelers die een geheel nieuwe agenda aan het bepalen zijn. Wijs geworden door een paar jaar economische terugslag zie je nu zelfs de grootste banken, verzekeraars en overheidsinstellingen overgaan op het gebruik van pakketten. Dat scheelt een hoop aan moeilijkdoenerij en beheer, en er wordt misschien zelfs tijd en geld overgehouden voor innovatie.

Standaardpakketten zijn definitief een *fact of life* in ons vakgebied. Nu maar eens zien hoe lang het duurt voordat we dat door krijgen. Een korte verkenning van de curricula van universiteiten en hogescholen maakt in ieder geval duidelijk dat dáár nog niet eens een spaarlampje is gaan branden: van SAP heeft men hoogstens op de financiële administratie wel eens gehoord. Ook de vakliteratuur geeft weinig hoop. We schrijven ons kapot over methoden en technieken als RUP en UML: belegen aanpakken die het dertig jaar geleden *best wel* aardig deden bij het bouwen van software voor telefooncentrales. En ook Microsoft, dat met zijn MSF nu een échte ontwikkelmethode op de markt zet, is het blijkbaar ontgaan dat we onze systemen niet meer *from scratch* bouwen.

Het is bij dit alles goed op te merken dat de pakkettenwereld anno 2005 wel wat hulp kan gebruiken. Pakketspecialisten

hebben zich doorgaans zó vastgebeten in de module waarin ze zich hebben gespecialiseerd, dat niets anders rest dan autisme te diagnosticeren. Een pakketspecialist is eerder bevriend met *SAP Fico* dan met collega's en er schijnen regelmatig echtgenotes jaloers te zijn op een pakket. Cursussen die een bredere kijk geven op het vakgebied (bijvoorbeeld de introductie tot een andere module of doe eens iets gek: 'software engineering') worden slechts met grote tegenzin gevolgd. Vandaar dat je met veel vertrouwen kunt wachten op steeds spectaculairdere ongelukken. Zeker nu een bedrijf als SAP zich meer en meer richt op het ontwikkelen in Java, het toepassen van *business intelligence* en zelfs het opzetten van complete integratie-architecturen. Allemaal van die onderwerpen die van oudsher niet bepaald in de *comfort zone* van de pakketspecialist zitten.

Eigenlijk hebben we hier dus twee disjuncte vakgroepen die min of meer tot elkaar veroordeeld zijn. Aan de linkerzijde treffen we de *software engineer*. Die zal moeten leren dat de toekomst van systeemontwikkeling zijn fundament zal hebben in standaardpakketten en dat er steeds minder nieuwe systemen vanuit een groene weide zullen worden gebouwd. De échte productiviteit komt straks van het integreren en aan elkaar lijmen van voorgestoomde services. Aan de rechterzijde treffen we de *pakketspecialist*, die met zijn genetisch ingebouwde hang naar isolationisme geen flauw idee heeft wat zich elders in het vakgebied afspeelt. En er dus ook geen been in ziet om met 'Java voor dummies' onder de arm de grootste projectdebacles tegemoet te wandelen.

Laten we onszelf grootmoedig openstellen voor de anderen. Voor ons als software engineers wordt het tijd om de pakkettenwereld te omarmen. Laten we op congressen voortaan allemaal een paars armbandje dragen om ons respect voor de ERP-medemens uit te drukken. En als we ieder op zijn minst één pakketspecialist uitnodigen voor het paasontbijt, denk ik dat de verbroedering snel een feit zal zijn. Hand in hand zullen we dan een vreugdedansje maken, in onze platgetreden groene weide.